

Χρόνια χαμένα

ΠΑΤ ΓΟΥΟΡΕΝ

Χρόνια χαμένα

Μετάφραση
ΠΟΛΥ ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΩΚΕΑΝΙΔΑ

*Αφιερωμένο με αγάπη και ευγνωμοσύνη
στον Ρόμπιν Κέιγκ, που χωρίς τη βοήθειά του
αυτό το βιβλίο δεν θα είχε δει ποτέ το φως*

Τίτλος πρωτοτύπου:
Pat Warren, *Forbidden*

1η έκδοση: Ιούλιος 1998
Έκδοση Κλασικά Ασημένια: 2017

Μετάφραση από τα αγγλικά: Πόλυ Μοσχοπούλου
Επιμέλεια: Όμηρος Αβραμίδης
Τυπογραφική διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

© 1995, Pat Warren
σε συνεννόηση με τη Warner Books, Inc., New York
© 1995, για την ελληνική γλώσσα
Εκδόσεις «Ωκεανίδα» - Λουίζα Ζαούση & Σία ΟΕ
Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.27.341
e-mail: info@oceanida.gr
www.oceanida.gr

ISBN 978-960-410-794-0

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

*Παρασκευή, 28 Αυγούστου 1992
Νότια Καλιφόρνια*

Ο υπαστυνόμος Λου Τζενοβέζ πήρε το τηλεφώνημα λίγο πριν από τη μία το πρωί. Ένα σπορ αυτοκίνητο είχε ξεφύγει από την παραλιακή οδό του Όσαν Μπιτς, είχε σπάσει το στηθαίο του δρόμου και είχε συντριβεί από μεγάλο ύψος στους μυτερούς βράχους. Ο υπαξιωματικός υπηρεσίας ανέφερε ότι είχε τηλεφωνήσει ένας περαστικός μοτοσικλετιστής. Στον τόπο του δυστυχήματος είχαν σπεύσει πολλοί αστυνομικοί, χρειαζόταν όμως κάποιος με περισσότερες αρμοδιότητες.

Από το δρόμο δεν μπορούσαν να διακρίνουν αν υπήρχαν επιβάτες.

Είναι το είδος της κλήσης που απεχθάνονται όλοι οι αστυνομικοί, συλλογίζοταν ο Λου, καθώς έβαζε το γκρίζο παντελόνι του. Όσπου να ανασύρουν το αυτοκίνητο και να εξακριβώσουν πού και ποιοι ήταν οι επιβάτες και να ξεμπερδέψει και ο ίδιος, θα είχε ξημερώσει. Κάτι τέτοιες νύχτες είχαν οδηγήσει στο διαζύγιο τον σύντομο γάμο του πριν από δώδεκα χρόνια. Τόσο το καλύτερο, μονολόγησε σιωπηλά βάζοντας τα δερμάτινα σκαρπίνια του. Κούμπωσε το ανοιχτοκίτρινο πουκάμισο κρύβοντας από κάτω το χρυσό σταυρό με τη βαριά αλυσίδα, δώρο της Ιταλίδας καθολικής μητέρας του που δεν το αποχωριζόταν ποτέ, έδεσε τη γραβάτα του, πήρε το σπορ μπλε σακάκι του και ξεκίνησε με βιάση.

Χρειάστηκε λιγότερο από μισή ώρα για να φτάσει από το Κλέρ-

μοντ, όπου ήταν το σπίτι του, στη λεωφόρο Σάνσετ Κλιφς. Στη δεκαετία του '60, η περιοχή υπήρξε άντρο κάποιας ομάδας χίπηδων. Τώρα οι πανάκριβες κατοικίες με θέα τον ωκεανό ήταν χτισμένες αρκετά μέσα από το δρόμο και μόλις που τις διέκρινε κανείς πίσω από τις ψηλές πέτρινες μάντρες και τις πυκνές πικροδάφνες.

Τα δυο περιπολικά ήταν σταματημένα κοντά στην άκρη του γκρεμού με τα κόκκινα φλας τους σε λειτουργία. Κάποιος είχε αποκλείσει το σημείο του δυστυχήματος με μια κίτρινη ταινία που τοποθέτησε ανάμεσα στα δυο αυτοκίνητα. Ο Λου σταμάτησε το αμάξι του σε ένα στενό σημείο, ακριβώς εκεί που άρχιζε η στροφή του δρόμου, και βγήκε.

Πρώτος είχε φτάσει στον τόπο του δυστυχήματος ο αστυφύλακας Ρέι Ορλάντο κι είχε τηλεφωνήσει στο τμήμα για να ζητήσει ενισχύσεις. Ο Λου έτυχε να γνωρίζει τον νεαρό, πρόθυμο αστυφύλακα που έσπευδε πάντα να κάνει όσο γινόταν καλύτερα το καθήκον του.

Ο Ρέι έτρεξε να υποδεχτεί τον Λου. Αν και η ώρα ήταν περασμένη, η χακί του στολή φαινόταν του κουτιού. «Συγγνώμη που σας ξυπνήσαμε, υπαστυνόμε, αλλά κάτι δεν μου πάει καλά σε τούτη την υπόθεση».

«Βρήκες τίποτα, Ρέι;» Με τα χέρια στις τσέπες του παντελονιού, ο Λου εξέταζε το έδαφος. Δεν υπήρχαν ίχνη από ντεραπάρισμα. «Κάποιος αποκοιμήθηκε πάνω στο τιμόνι;» Ήξερε πως εκείνο το τμήμα του δρόμου ήταν επικίνδυνο κι ότι γίνονταν πολλά δυστυχήματα εκεί εξαιτίας των απότομων στροφών και του γκρεμού που βρισκόταν δεξιά κι αριστερά. Αν ήταν ξύπνιος ο οδηγός, θα είχε πατήσει τέρμα το φρένο.

«Μπορεί να πρόκειται για αυτοκτονία», αποκρίθηκε ο Ρέι, καθώς συνόδευε τον Λου στο χείλος του γκρεμού. Τα περιπολικά έριχναν τους δυνατούς προβολείς τους στην απόκρημνη πλαγιά των μαύρων βράχων και κάτω, χαμηλά, στα ριζά τους, όπου το ακούραστο κύμα πότε τους έγλειφε αφρισμένο και πότε αποτραβιόταν. Ο Ρέι έδειξε το κόκκινο σπορ αυτοκίνητο που κρεμόταν επικίνδυνα από την προεξοχή ενός βράχου γλιτσιασμένου από τα φύκια... «Κανονικά, τούτη η κουκλίτσα έπρεπε να 'χει πέσει στη θάλασσα, αλλά σκάλωσε εκεί. Θα μας βγει η ψυχή να την ανασύρουμε».

Είναι θαύμα που δεν έχει πάρει φωτιά το αυτοκίνητο, συλλογίστηκε ο Λου. Η Πόρσε είχε προσγειωθεί σ' εκείνο το σημείο που βρισκόταν γύρω στα πενήντα μέτρα βάθος, με τη μύτη προς τη θάλασσα. Τα φώτα ήταν ακόμη αναμμένα και οι δυο πόρτες έχασκαν ορθάνοιχτες.

«Δε φαίνεται να υπάρχει κανένας μέσα, αν και μπορεί να βρίσκονται στο δάπεδο». Ο Ρέι έδωσε στον υπαστυνόμο τα κιάλια του. «Ρίξτε μια ματιά».

Ο Λου κοίταξε, αλλά δεν είδε κανέναν.

«Μπορεί να την πήρε ο ύπνος στο τιμόνι».

Ο Λου σφίχτηκε. «“Την”, είπες;»

«Κοιτάξετε κάτω δεξιά, σ' εκείνο τον επίπεδο βράχο, λίγο πιο χαμηλά».

Ο Λου προσάρμοσε τα κιάλια και είδε μια γυναικεία κόκκινη ζακέτα και, κάτω από τη ζακέτα, κάτι που έμοιαζε με κόκκινη τσάντα. «Αυτή μπορεί να ήταν επιβάτισσα, να έπεσε στα βράχια και μετά να εκτινάχτηκε στη θάλασσα. Ίσως ο οδηγός πετάχτηκε από την άλλη μεριά». Ο υπαστυνόμος ανίχνευσε αργά την περιοχή με τα κιάλια. «Δε φαίνεται κανένας στο νερό. Μπορεί να έχουν παρρασυρθεί μίλια μακριά μέχρι τώρα».

«Η ζακέτα και η τσάντα μπορεί να βρίσκονταν στο κάθισμα και να έπεσαν στο βράχο. Από εδώ φαίνονται στεγνά».

Ο Λου μισόκλεισε τα μάτια. «Οι πινακίδες δείχνουν νοικιασμένο αυτοκίνητο». Χαμήλωσε τα κιάλια. «Δώσατε μέσα τον αριθμό;»

«Ναι. Ο Μακ είναι στον ασύρματο. Όπου να 'ναι έρχονται και οι ομάδες διάσωσης με βίντσι και ρυμούλκα. Ζήτησα βατραχανθρώπους για να ερευνήσουν την περιοχή, δεν ήξεραν όμως να μου πουν αν υπήρχαν διαθέσιμοι. Δεν ήθελα να καθυστερήσω, μήπως βρέξει και ξεκολλήσει το αυτοκίνητο». Ο Ρέι κοίταξε τον σκοτεινό ουρανό και αναρωτήθηκε σε πόση ώρα θα έπιανε η προβλεπόμενη καλοκαιριάτικη καταιγίδα. «Ελπίζω ότι αυτό θα κάνατε και εσείς».

Ο Λου χτύπησε τον νεαρό αστυφύλακα στον ώμο. «Καλά τα κατάφερες». Πλησίασαν στο δεύτερο περιπολικό, τη στιγμή που έβγαινε από μέσα ο Μακ.

«Έμαθα για το αμάξι, υπαστυνόμε», είπε ο αστυφύλακας Μακ.

«Νοικιάστηκε από τα κεντρικά γραφεία της Έιβις που κλείνουν στις οχτώ το βράδυ. Είναι το γραφείο που διαθέτει τούτα τα πανάκριβα σπορ αυτοκίνητα μόνο με ειδική παραγγελία. Το μόνο γραφείο της Έιβις που μένει ανοιχτό τη νύχτα είναι στο αεροδρόμιο και το κομπιούτερ τους είναι χαλασμένο. Επομένως δεν θα 'χουμε όνομα πριν από το πρωί».

Αυτό θα πει τύχη, συλλογίστηκε ο Λου.

«Μπορούμε να πάρουμε αποτυπώματα από το αμάξι και να εξακριβώσουμε μ' αυτό τον τρόπο την ταυτότητά της», εισηγήθηκε ο Μακ.

Ο Λου έγνεψε αρνητικά. «Ξέρετε πόσα αποτυπώματα θα βρούμε σ' ένα νοικιασμένο αυτοκίνητο; Άλλωστε, αν δεν έχει φάκελο, δεν θα την εντοπίσουμε έτσι κι αλλιώς».

«Σωστά», έγνεψε αμήχανος ο Μακ.

Εκείνη τη στιγμή ο Λου είδε να φτάνει το μεγάλο φορτηγό με τα δυνατά βαρούλκα, ενώ οι άλλοι δυο αστυφύλακες έβγαίνουν στο δρόμο για να ελέγχουν την αραιή κυκλοφορία. Από ένα δεύτερο όχημα βγήκαν δυο άντρες κρατώντας στολές κατάδυσης. Ο υπαστυνόμος έριξε μια ματιά στο ρολόι του κι έπνιξε ένα χασμουρητό.

Η νύχτα θα ήταν ατέλειωτη. Αλλά σαν βετεράνος, με είκοσι τέσσερα χρόνια υπηρεσία, που είχε ανέβει αργά τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας, ο Λου είχε μάθει να περιμένει. Μέχρι τις τέσσερις είχαν ανεβάσει στο δρόμο την Πόρσε, καθώς και τη ζακέτα και την τσάντα της γυναίκας. Ο Λου έριξε το φακό του στο εσωτερικό. Δεν ήθελε να αγγίξει τίποτα, ώσπου να έρθει η ιατροδικαστική υπηρεσία. Η ακριβή Πόρσε ήταν στραπατσarisμένη, αλλά δεν ήταν βρεγμένη παρά από τις ψεκάδες των κυμάτων. Με τη γομολάστιχα του μολυβιού του, ο Λου πίεσε το κουμπί για να ανοίξει το ντουλαπάκι. Το βρήκε άδειο, όπως και το υπόλοιπο αυτοκίνητο. Το κλειδί εξακολουθούσε να βρίσκεται πάνω στη μηχανή.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή σκαρφάλωναν το βράχο οι δυο βατραχάνθρωποι. Ο Λου τους πλησίασε. «Βρήκατε κανέναν;»

Ο ψηλότερος από τους δυο έβγαλε το κάλυμμα του κεφαλιού και είπε: «Ούτε ίχνος, υπαστυνόμε. Τα κύματα είναι τεράστια και ορμητικά. Θα 'πρεπε να ήταν ο πρώτος κολυμβητής για να πέσει σε τέτοια νερά και να βγει έξω, και μάλιστα ζαλισμένος από την πτώ-

ση. Δεν υπάρχει ομαλή ακτή σε απόσταση ενός χιλιομέτρου και περισσότερο».

«Ένας καλός κολυμβητής θα μπορούσε όμως να τα καταφέρει, αν πηδούσε καθώς έπεφτε το αυτοκίνητο;» επέμεινε ο Λου.

Ο άλλος βατραχάνθρωπος, ο πιο κοντός, έξυσε το κεφάλι του. «Θα έπαιρνε μεγάλο ρίσκο. Αν έπεφτε πάνω σε κανένα μυτερό βράχο, δεν είχε την παραμικρή ελπίδα με τέτοια ταχύτητα».

Θα ήταν μεγάλο ρίσκο, αλλά τίποτα δεν αποκλείεται. «Ευχαριστώ, παιδιά». Ο Λου έστρεψε την προσοχή του στο αυτοκίνητο. Άνοιξε προσεκτικά το πορτμπαγκάζ, αλλά δεν βρήκε ούτε αποσκευές ούτε προσωπικά αντικείμενα. Βάζοντας το δάχτυλό του κάτω από το γιακά, ανασήκωσε τη ζακέτα. Ήταν λίγο υγρή. Η ετικέτα έγραφε «Λαφαγιέτ Παρίσι». Χοντρά λεφτά, συλλογίστηκε. Οι τσέπες ήταν άδειες. Χρησιμοποιώντας το μαντίλι του, έπιασε τη μαλακή δερμάτινη τσάντα και την άνοιξε.

Τα τρία κλειδιά που ήταν δεμένα σε φτηνό ασημένιο μπρελόκ, ήταν τελείως αταίριαστα εδώ. Η θήκη του κραγιόν μάρκας Ελιζαμπεθ Άρντεν ταίριαζε περισσότερο σε μια γυναίκα που είχε νοικιάσει Πόρσε. Όποια κι αν ήταν, η κυρία μάλλον προτιμούσε τα κόκκινα. Μέσα σ' ένα μαύρο βελούδινο τσαντάκι υπήρχε ένα καθρεφτάκι και, στο βάθος της τσάντας, καμιά δεκαριά διπλωμένα αποκόμματα εφημερίδων.

Ο Λου τα ξεδίπλωσε προσεκτικά. Τα άρθρα, όλα κομμένα από τη *Σαν Ντιέγκο Γιούνιον*, είχαν ημερομηνίες από το 1975 μέχρι την προηγούμενη βδομάδα, και κάλυπταν το δεκαεπταετές χρονικό της ανοδικής πορείας ενός επαρχιωτόπουλου που είχε φτάσει πολύ ψηλά, του γερουσιαστή με τις δυο θητείες, που είχε χριστεί υποψήφιος για την αντιπροεδρία στη συνέλευση του Δημοκρατικού Κόμματος τον περασμένο μήνα: του Άνταμ Μακένζι.

Διαβάζοντας πάνω από τον ώμο του Λου, ο Ρέι άφησε ένα μακρόσυρτο σφύριγμα. «Λοιπόν, υπαστυνόμε; Λέτε να είχε νταραβέρια με κανένα πλουσιοκόριτσο ο ανεξάρτητος γερουσιαστής μας; Μπορεί να την παράτησε κι εκείνη έπεσε από τα βράχια παίρνοντας μαζί και το προσωπικό της λεύκωμα».

«Δεν θα έκανε τέτοιο πράγμα ο Μακένζι». Ο Λου ξανάβαλε τα πράγματα στην τσάντα. «Είναι τίμιος άνθρωπος».

«Το πιστεύετε μετά απ' όσα έγραψαν γι' αυτόν πρόσφατα οι εφημερίδες;»

«Ναι, το πιστεύω. Γνωρίζω το γερουσιαστή από τότε που έβαλε υποψηφιότητα για γενικός εισαγγελέας στην Καλιφόρνια». Ο Λου απομακρύνθηκε από το αυτοκίνητο. «Έχει ακούσει για τον Κοβάλσκι;»

Ο Ρέι έγνεψε καταφατικά. Ο αρχιφύλακας Λέον Κοβάλσκι ήταν ο θρύλος στις αστυνομικές δυνάμεις της Καλιφόρνια. «Και ποιος δεν έχει ακούσει γι' αυτόν;»

«Ο Κοβάλσκι συνεργάστηκε στενά με τον Μακένζι σε πολλές περιπτώσεις. Θαυμάζει το γερουσιαστή. Δεν υπάρχει άνθρωπος στο σώμα που να μην τον θαυμάζει. Και τίποτε απ' όσα διάβασα δεν με έκανε να αλλάξω γνώμη γι' αυτόν». Ο τόνος του Λου δεν σήκωνε αντιρρήσεις. Τα σαράντα οχτώ του χρόνια επέβαλλαν σεβασμό από ένα νεαρό αστυφύλακα που θα μπορούσε να είναι γιος του. Και κάτι τέτοιες νύχτες, ο υπαστυνόμος ένιωθε ακόμα περισσότερο το βάρος της ηλικίας του.

Ο Ρέι τοποθέτησε προσεκτικά τη ζακέτα και την τσάντα μέσα σε πλαστική σακούλα. «Ποια χρονιά έβαλε ο Μακένζι υποψηφιότητα για γενικός εισαγγελέας;»

Ο Λου τέντωσε τους μουδιασμένους ώμους του και ίσιωσε με την παλάμη τα καλοκουρεμένα μαύρα μαλλιά του. «Το '75. Το καλοκαίρι του '75. Θυμάμαι ότι εκείνο το καλοκαίρι ήταν πιο καυτό κι από την κόλαση».

«Μάλλον θα τον επισκεφθείτε αύριο το γερουσιαστή. Διάβασα ότι μόλις έφτασε στην πόλη». Ο Ρέι θα ήθελε πολύ να πάει μαζί του, ήξερε όμως ότι ήταν αδύνατον.

«Και πρωί πρωί μάλιστα». Ο Λου προχώρησε στην άκρη του δρόμου κι έριξε μια ματιά στη θάλασσα που άφριζε πάνω στους σκοτεινούς βράχους. Ο νοτισμένος αέρας ήταν βαρύς και τα σύννεφα έτοιμα να ξεβράσουν το φορτίο τους. Κάπου μακριά είδε μια αστραπή και κατάλαβε ότι δεν θα αργούσε η καταιγίδα.

Κάτι στο έδαφος κίνησε την προσοχή του και τον έκανε να σκύψει. Σ' ένα σημείο όπου το χώμα ήταν μαλακό, κοντά στην άκρη του βράχου, δίπλα στα ίχνη του τροχού της Πόρσε, είχε αφήσει αλάθητο το αποτύπωμά του ένα ψηλοτάκουνο γυναικείο παπού-

τσι. Μάλλον τριάντα έξι νούμερο, υπολόγισε ο Λου. Οι αστυφύλακες είχαν αποκλείσει προσεκτικά το χώρο σ' αυτό το σημείο, για να μην πατηθεί το χώμα. Ο Λου αναρωτήθηκε για ποιο λόγο ο οποιοσδήποτε, ιδιαίτερα μια γυναίκα με ψηλά τακούνια, να περπατήσει ως εκεί. Ενδιαφέρον, συλλογίστηκε.

Ανασηκώθηκε και κάλεσε τον Ρέι. «Κρατήστε αποκλεισμένη την περιοχή. Θέλω το καλούπι αυτού του αποτύπωματος και όποιου άλλου βρείτε».

«Μάλιστα».

«Θέλω επίσης μια δεύτερη ομάδα δυτών μόλις ξημερώσει. Κάπου εκεί έξω μπορεί να υπάρχει ένα πτώμα, ίσως και δυο. Το αυτοκίνητο δεν έπεσε μόνο του στον γκρεμό».

«Θα το φροντίσω, υπαστυνόμε».

Ο Λου έριξε μια ματιά στα σπίτια που βρίσκονταν από την άλλη μεριά του δρόμου. Οι ένοικοι δεν πρέπει να είχαν ξυπνήσει ακόμα. «Κατά τις οχτώ, στείλτε μια ομάδα στα σπίτια να κάνει μερικές ερωτήσεις. Ίσως κάποιος είχε αϋπνίες και είδε κάτι».

«Μάλιστα». Ο Ρέι έγραφε στο σημειωματάριό του.

Ο Λου προχώρησε προς το αμάξι του με το μυαλό γεμάτο ερωτηματικά και πιθανότητες. Τι σχέση είχε ο γερουσιαστής Μακένζι με το αποψινό ατύχημα στον απόμερο αυτό βράχο; Ήταν μόνη η γυναίκα με την κόκκινη ζακέτα και την τσάντα; Είχε βγει από το αυτοκίνητο αφήνοντας το μοναδικό εκείνο αποτύπωμα; Μήπως ήταν μαζί της και κάποιος άντρας, ίσως ένας από τους φίλους ή βοηθούς του Μακένζι; Ή μήπως επρόκειτο για κάποια οπαδό που είχε πιάσει την καλή με τη σταδιοδρομία του συγκεκριμένου πολιτικού; Δεν είχε σημασία. Θα μάθαινε. Αργά ή γρήγορα, πάντα έρχονται στο φως τα γεγονότα.

Καθώς έπιανε το τιμόνι, ο Λου δεν κατάφερε να μην αναρωτηθεί αν ο οδηγός της κόκκινης Πόρσε είχε κάποια σχέση μ' εκείνο το καυτό καλοκαίρι, πριν από δεκαεφτά χρόνια, τότε που το όνομα του Άνταμ Μακένζι δεν είχε γίνει ακόμα πασίγνωστο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Ιούνιος 1975

Σαν Ντιέγκο, Καλιφόρνια

«Θεέ μου, είναι καμίνι εδώ μέσα». Η Νταϊάν Κράμερ ανασήκωσε τα πυκνά ξανθά μαλλιά από τον ιδρωμένο σβέρκο της και, με σουφρωμένα τα κόκκινα χείλη, προχώρησε προς το γραφείο τη στιγμή που ο Φιτς Μακένζι άφηνε κάτω το ακουστικό του τηλεφώνου. «Ξέρω ότι είναι μίζερος ο προϋπολογισμός, χρυσέ μου, αλλά δεν μπορούσε να νοικιάσει ένα κτίριο με κλιματισμό ο αδερφός σου; Έχουμε γίνει μούσκεμα όλοι εμείς οι άμοιροι εθελοντές. Λες να δείχνουμε πως έχουμε επίπεδο μοιράζοντας προεκλογικά φυλλάδια με ιδρωμένα ρούχα;»

Ο Φιτς συνοφρυώθηκε ενοχλημένος. Κατά τη γνώμη του, η Νταϊάν είχε πολύ δρόμο να διανύσει μέχρι ν' αποκτήσει επίπεδο. Αν και φορούσε ένα πράσινο μεταξωτό συνολάκι Αντόλφο, κατά πάσα πιθανότητα αγορασμένο από κάποιο κατάστημα μεταχειρισμένων, και παπούτσια Φεραγκάμο, είχε προσποιητό ύφος, ψεύτικο όσο και το χρώμα των μαλλιών της. Οι υπόλοιποι εθελοντές –οι περισσότεροι γύρω στα είκοσι– πήγαιναν ντυμένοι απλά. Η Νταϊάν όμως ντυνόταν σαν να επρόκειτο να γευματίσει στο ξενοδοχείο «Ντελ Κορονάντο» κι όχι στο μαγαζάκι της γειτονιάς. Ο Φιτς έτρεφε μεγάλο θαυμασμό για τους ανθρώπους ταπεινής καταγωγής που ανέβαιναν ψηλά. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκε κι ο ίδιος. Κάτι στην Νταϊάν όμως πρόδινε κρυφά κίνητρα. Όπως και να 'χει, η αξία του ανθρώπου δεν μετριέται ούτε από την εμφάνιση

ούτε από τα ρούχα. Η Νταϊάν ήταν έξυπνη, φιλόδοξη και δούλευε σκληρά. Και γι' αυτούς τους λόγους, ο Φιτς χαίροταν που την είχε στρατολογήσει.

«Λυπάμαι», της είπε. «Είναι όμως η πρώτη υποψηφιότητα του Άνταμ και πρέπει να μετράμε και την τελευταία δεκάρα». Στριφογύρισε στην καρέκλα του, ίσιωσε το καπελάκι του μπέιζμπολ στο κεφάλι του κι έριξε μια ματιά γύρω του, στο στενόχωρο γραφείο που είχαν νοικιάσει απέναντι από το δικαστικό μέγαρο του Σαν Ντιέγκο. Δεν άντεχε μεγαλύτερο η τσέπη τους, αλλά και η τελευταία του γωνιά έσφυζε από δραστηριότητα. Ο Φιτς στράφηκε σε μια άλλη εθελόντρια που μόλις είχε τελειώσει το σφράγισμα ενός πακέτου από φακέλους. «Τους μέτρησες, Μόλι;»

«Εννιακόσιοι πάνε στον ταχυδρομικό τομέα 92116», αποκρίθηκε η Μόλι Ουάσιγκτον, δένοντας με λάστιχο τους πενήντα τελευταίους φακέλους.

«Θαυμάσια, ευχαριστώ». Ο Φιτς της πήρε το πακέτο. Του άρεσε η Μόλι και θαύμαζε την εξωτική της εμφάνιση. Λίγες γυναίκες τα κατάφερναν να δείχνουν όμορφες με κατάμαυρα μαλλιά δεμένα σφιχτά πίσω. Η Μόλι είχε ψηλά ζυγωματικά που τον έκαναν να αναρωτιέται μήπως είχε ινδιάνικες ρίζες. Τα ρούχα της έμοιαζαν περισσότερο με παραδοσιακή ενδυμασία: φούστες σε ανοιχτό τир-κουά ή έντονο ροζ και μπλουζάκια κεντημένα με αγριολούλουδα. Ήταν όμως καλλιτέχνης, γι' αυτό θα το περίμενε κανείς να ντύνεται φαντασμαγορικά.

Ήταν καλή η ομάδα που είχε σχηματίσει ο Φιτς για να βοηθήσει στην πρώτη πολιτική εξόρμηση του Άνταμ. Δεν ήταν φανατικοί, ήταν όμως ενθουσιώδεις και δούλευαν σκληρά. Οι περισσότεροι ήταν πτυχιούχοι πολιτικών επιστημών, νέοι και ιδεολόγοι. Από απέναντι, ο Τζέξ Κονρόι, ένας από τους λίγους πιο σοβαρούς βοηθούς, κοίταξε προς το μέρος του και του ύψωσε τον αντίχειρα, σημαδι ότι είχε αποσπάσει άλλη μια δωρεά μετά τις ατέλειωτες τηλεφωνικές του παρακλήσεις προς τους δηλωμένους δημοκρατικούς της Καλιφόρνια. Ο Φιτς ανταπέδωσε το σύνθημα. Δίπλα στον Τζέξ, σκυμμένος πάνω από μια γραφομηχανή, καθόταν ο γενειοφόρος Μπάρι Ράιντερ, που συνήθως έγραφε τις ομιλίες του Άνταμ. Ακολουθούσε ο δειλός και εσωστρεφής Στιβ Κούνιλαν που

είχε αποφοιτήσει με επαίνους από το Γέιλ. Όλοι μαζί θα έφταναν με κάποιο τρόπο στη νίκη.

Δίπλα στον Φιτς, η Μόλι ανεβοκατέβαζε τους σφιγμένους ώμους της σε μια προσπάθεια να τους χαλαρώσει. Δική της ιδέα ήταν να περάσουν το καλοκαίρι προετοιμάζοντας την εκλογή του Άνταμ Μακένζι, του νεότερου υποψήφιου γενικού εισαγγελέα, έπρεπε όμως να παραδεχτεί ότι το ζόρι ήταν μεγαλύτερο από τη δόξα. Η Μόλι έριξε μια ματιά στη Λιζ Τάουνσεντ και αναρωτήθηκε μήπως η φίλη της είχε μετανιώσει που αφέθηκε να την παρασύρει στην πολιτική αρένα. Είχαν μεγαλώσει στην ίδια γειτονιά, ήταν φίλες από το δημοτικό κι έμειναν στο ίδιο δωμάτιο στο κολλέγιο τέσσερα χρόνια. Τώρα έβγαιναν στη ζωή, και η Μόλι ήθελε να δουλέψουν κι οι δυο εκεί αυτό το τελευταίο καλοκαίρι, σε μια προσπάθεια να μείνουν ακόμα λίγο καιρό μαζί. «Πώς πάμε, κούκλα;»

Η Λιζ σφράγισε τον τελευταίο φάκελο και τον πρόσθεσε στο σωρό. «Μια χαρά. Χαίρομαι όμως που τελειώσαμε για σήμερα». Κοίταξε τα χέρια της και κούνησε με απόγνωση το κεφάλι. «Ε, Φιτς, υπάρχει επίδομα ανθυγιεινής εργασίας για όσους γεμίζουν φακέλους; Κόπηκα δέκα φορές από το μεσημέρι».

Ο Φιτς της έστειλε ένα από τα ντροπαλά του χαμόγελα. «Συμπλήρωσε δελτίο απωλειών και θα δω τι μπορώ να κάνω». Η Λιζ Τάουνσεντ τον είχε εντυπωσιάσει από την πρώτη μέρα που του τη σύστησε η Μόλι. Ήταν η προσωποποίηση της κομψότητας, της καλοπληρωμένης κομψότητας. Με το ίδιο καφέ παντελόνι και τη φαρδιά μπεζ μεταξωτή μπλούζα της, ξεχώριζε από τους άλλους. Ο Φιτς ήταν σίγουρος ότι κάτω από τα ρούχα κρυβόταν ένα καταπληκτικό κορμί, αλλά η Λιζ δεν έκανε ποτέ επίδειξη των προσόντων της. Τα καστανά της μαλλιά με τις κόκκινες αποχρώσεις έφταναν ακριβώς μέχρι τους ώμους, σε ένα απλό, κλασικό κούρεμα, και το μείκαπ της ήταν ελάχιστο. Του θύμιζε κάποια που είχε γνωρίσει στη νομική σχολή, την πρώτη γυναίκα που είχε κάνει τα χέρια του να ιδρώσουν από την επιθυμία να την αγγίξει. Δεν την είχε αγγίξει όμως ο Φιτς· το είχε κάνει κάποιος άλλος.

Ο Φιτς πίεσε τον εαυτό του να πάρει το βλέμμα του από τη Λιζ και κοίταξε το ρολόι του: έξι παρά πέντε. Πώς είχε κυλήσει τόσο

γρήγορα ο χρόνος; Δεν έφταναν οι ώρες της ημέρας. Πήρε ένα μεγάλο φάκελο από το γραφείο του και πλησίασε τη Λιζ που τακτοποιούσε κάτι χαρτιά. «Μπορείς να μου κάνεις μια χάρη; Αυτά τα γράμματα πρέπει να φύγουν απόψε. Το διαμέρισμα του Άνταμ απέχει είκοσι λεπτά από δω. Μπορείς να κάνεις μια στάση να σου τα υπογράψει και μετά να τα ρίξεις στο γραμματοκιβώτιο;»

Σκύβοντας να πάρει την τσάντα της από το τελευταίο συρτάρι, η Λιζ προσπαθούσε να κερδίσει λίγο χρόνο. Απόψε η μητέρα της παρέθετε δείπνο στην κατοικία των Τάουνσεντ στη Λα Γιόλα. Το κοκτέιλ θα άρχιζε σε μια ώρα και στην Κάθριν δεν άρεσαν οι καθυστερήσεις. Η Λιζ μόλις που προλάβαινε να πάει στο σπίτι της, να κάνει ντους και ν' αλλάξει. Ωστόσο, είχε συμφωνήσει να βοηθήσει στην εκστρατεία και, όταν δεσμευόταν, έδινε πάντα τον καλύτερό της εαυτό. Άλλωστε ο Φιτς ήταν τόσο συμπαθητικός, ώστε δεν της πήγαινε να του αρνηθεί οτιδήποτε της ζητούσε.

Ο Φιτς έσπρωξε τα γυαλιά του στη θέση τους, νιώθοντας άσχημα που της το είχε ζητήσει. Η Λιζ είχε δουλέψει πολύ όλη μέρα και δεν έπρεπε να την εξωθήσει στα άκρα μήπως και τους έφευγε. Τους χρειαζόταν η επιφάνεια και η υποστήριξη του πατέρα της. Το δικηγορικό γραφείο του Τζόζεφ Τάουνσεντ είχε κύρος στην Καλιφόρνια. «Δεν πειράζει, αν έχεις δουλειά απόψε».

«Με μεγάλη μου χαρά θα πάω εγώ», προσφέρθηκε η Νταϊάν πλησιάζοντας με την τσάντα της στο χέρι. Κοίταξε την προεκλογική αφίσα του Άνταμ Μακένζι στον απέναντι τοίχο. Ο άνθρωπος είχε ύφος νικητή, με το δυνατό πιγούνι και τα γεμάτα ειλικρίνεια γαλάζια μάτια που κοίταζαν ίσια στην κάμερα, προκαλώντας τον κόσμο να τον εμπιστευτεί. Δεν είχε κάνει καθόλου άσχημα που έζεψε τον εαυτό της στο άρμα του ανερχόμενου αυτού αστεριού, σκέφτηκε. Ίσως αν έμενε λίγα λεπτά μόνη με τον υποψήφιο κατάφερνε να τον πείσει να την καλέσει σε δείπνο... και ό,τι ήθελε προκύψει.

«Δεν πειράζει», είπε η Λιζ και ανασηκώθηκε. «Έχω χρόνο». Δέκα μέρες εργαζόταν εκεί και δεν είχε δει ακόμα τον Άνταμ Μακένζι. Ίσως ήταν ώρα να τον γνωρίσει. Την είχαν εντυπωσιάσει αφάνταστα τα προσόντα του και η Μόλι είχε εκθέσει με κάθε λεπτομέρεια τις πολλές του αρετές, στην προσπάθεια να πείσει τη

Λιζ να πάρει μέρος στην εκστρατεία: υποστηρικτής των αδικημένων, χαρισματικός και γοητευτικός, είχε κερδίσει πολλές υποθέσεις παρά τις ανύπαρκτες σχεδόν πιθανότητες. Ανταγωνιστές δικηγόροι, δικαστικοί υπάλληλοι και εθελοντές δεν έκρυβαν το θαυμασμό τους για το πρόσωπό του. Σύμφωνα με τα λεγόμενα, οι ικανότητές του δεν είχαν όρια. Η Λιζ ήθελε να δει με τα μάτια της. «Πού μένει;»

«Είσαι σίγουρη ότι θα τα καταφέρεις, χρυσή μου;» Η Νταϊάν προχωρούσε νωχελικά προς την πόρτα, ελπίζοντας ότι θα τα κατάφερνε να πάει εκείνη.

Ο Φιτς έδωσε το φάκελο στη Λιζ. «Έγραψα εδώ τη διεύθυνση του Άνταμ. Ξέρεις την περιοχή Μπάνκερς Χιλ, ανατολικά του αεροδρομίου, έτσι δεν είναι;»

Η Λιζ έριξε μια ματιά στην οδό και την αναγνώρισε αμέσως. «Βέβαια. Το κτίριο δεν απέχει πολύ από το καινούργιο μου διαμέρισμα». Είχε νοικιάσει δικό της σπίτι πριν από δυο βδομάδες, αμέσως μετά την αποφοίτηση από το Στάνφορντ. Η μητέρα της κάθε άλλο παρά ευχαριστήθηκε, ενώ ο πατέρας της δεν καταλάβαινε γιατί πετούσε τα λεφτά της, αφού το σπίτι τους, στη Λα Γιόλα, είχε έξι υπνοδωμάτια και ισάριθμα μπάνια. Κανένας από τους γονείς της, μάλλον, δεν καταλάβαινε την ανάγκη της για ανεξαρτησία.

Η Λιζ έβαλε το φάκελο κάτω από τη μασχάλη της. «Έγινε, αφεντικό». Μακάρι να έβγαζε εκείνο το χαζό καπέλο του μείζιμπολ ο Φιτς, συλλογίστηκε. Συμμεριζόταν την ενόχλησή του για την απώλεια των μαλλιών του στα είκοσι έξι του χρόνια, αλλά το καπέλο δεν έκρυβε το γεγονός. Αντί να του δίνει παιδική όψη, του έδινε έναν αέρα αφέλειας, πράγμα που ερχόταν σε έντονη αντίθεση με τον υψηλό δείκτη νοημοσύνης που κρυβόταν με ακόμα μεγαλύτερη δυσκολία.

Ο Φιτς ευχαρίστησε τη Λιζ και την είδε να περνάει το μπράτσο της στο μπράτσο της Μόλι. Οι δυο κοπέλες βγήκαν με μεγάλα βήματα στην ασυνήθιστη ζέστη του καλοκαιριάτικου δειλινού. Τα μακριά τους πόδια τού θύμισαν τη Σάντι Γουίλκινς, που τον είχε πληγώσει πέρα από κάθε προσδοκία.

Το τηλέφωνο του γραφείου του κουδούνισε και ο Φιτς τίναξε το κεφάλι του. Τι είχε πάθει απόψε; Σπάνια τον απορροφούσε το

παρελθόν που έτσι κι αλλιώς δεν μπορούσε να αλλάξει. Άδραξε το ακουστικό.

Έξω, η Λιζ τραβούσε τη φίλη της από το χέρι. «Έλα να σου δείξω το καινούργιο μου αυτοκίνητο».

Η Μόλι πέρασε το λουρί της πελώριας τσάντας της στον ώμο και τάχυνε το βήμα της. «Γιατί τέτοια βιασύνη;»

Η Λιζ έστριψε και μπήκε στο πάρκινγκ της γωνίας εξακολουθώντας να βαδίζει γρήγορα. «Διαταγή να παραστώ στο δείπνο των γονιών μου. Κοκτέιλ στις επτά, δείπνο στις οχτώ. Από τις δεκατέσσερις μέρες που λείπω από το σπίτι, τις δέκα μου ζήτησαν να πάω να τους δω». Αναστέναξε. Πολύ θα ήθελε να το έπαιρναν πια απόφαση οι δικόι της.

«Μην ξεχνάς ότι μόλις έκλεισες τα είκοσι ένα», της είπε η Μόλι, ξέροντας ότι έτσι θα την εκνεύριζε.

«Τόσο είσαι κι εσύ, αλλά μένεις ήδη δυο χρόνια μόνη σου». Η χήρα μητέρα της Μόλι ήταν κι εκείνη λιγάκι μποέμ και άφηνε την κόρη της να ρυθμίζει τη ζωή της, κάτι που ζήλευε η Λιζ. Σταμάτησε μπροστά σε μια άσπρη διθέσια Μερσέντες με κατεβασμένο ουρανό. «Πώς σου φαίνεται;»

«Μανούλα μου!» αναφώνησε χαμογελώντας η Μόλι. «Καινούργιο διαμέρισμα, καινούργιο αυτοκίνητο».

«Καινούργια γυναίκα», απάντησε με χαμόγελο η Λιζ.

«Τώρα χρειάζεσαι και καινούργιο άντρα. Ή μήπως εξακολουθεί να υπάρχει στο προσκήνιο ο Ρίτσαρντ;»

Ο Ρίτσαρντ Φερτσαίλντ ήταν συμπαθητικός άντρας αλλά επιλογή της μητέρας της. Αυτό ήταν ένα από τα μειονεκτήματά του. Η Λιζ αγαπούσε τη μητέρα της, αλλά δεν της άρεσε που θεωρούσε δεδομένο ότι μπορούσε να κάνει επιλογές για λογαριασμό της. Αυτός ήταν και ο κύριος λόγος που η Λιζ είχε φύγει από την οικογενειακή στέγη. Δεν έκανε επανάσταση, έτσι πίστευε τουλάχιστον. Ύψωνε το ανάστημά της και αποκτούσε δική της προσωπικότητα. Η επιλογή και η αγορά του αυτοκινήτου είχε αποδείξει την επιμονή της να ζήσει ελεύθερη.

«Οπωσδήποτε θα είναι εκεί απόψε ο Ρίτσαρντ», είπε στη Μόλι. «Ήρθε στο διαμέρισμα με λουλούδια, κρασί και δωράκια. Δεν θέλω να πληγώσω τα αισθήματά του, αλλά...»

«Αλλά δεν κάνει την καρδιά σου να σκιρτάει, το πρόσωπό σου να ιδρώνει, τα χέρια σου να τρέμουν...» Τα γαλάζια μάτια της Μόλι είχαν κάτι το διαβολικό, καθώς γελούσε.

«Σαν γρίπη ακούγεται». Η Λιζ άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και πέταξε μέσα το φάκελο.

«Χαιρέτησέ μου τον ακριβοθώρητο κύριο Μακένζι, σε παρακαλώ. Και ρώτα τον γιατί δεν καταδέχτηκε να μας τιμήσει με την παρουσία του, αφού δουλεύουμε σαν σκλαβάκια για τη δική του καριέρα», είπε συνοφρυωμένη η Μόλι. «Σήμερα μάλιστα έσπασα κι ένα νύχι. Να πάρει η ευχή, το απεχθάνομαι αυτό».

«Υπερβάλλων ζήλος», παρατήρησε η Λιζ και κάθισε στο τιμόνι. «Οπωσδήποτε σου αξίζει μια μέρα αναρρωτική άδεια».

«Θα τα πούμε αύριο». Η Μόλι προχώρησε προς τη Μάσταγκ της.

Η Λιζ της έγεννε, έβαλε την όπισθεν και βγήκε στην οδό Μπρόντγουεϊ, με κατεύθυνση το Νορθ Χάρμπορ Ντράιβ. Θα πήγαινε πιο γρήγορα από τη Φερστ Στριτ, επειδή όμως είχε αργήσει έτσι κι αλλιώς, θα απολάμβανε τουλάχιστον τη διαδρομή.

Ακολούθησε τη ροή της κυκλοφορίας απολαμβάνοντας την αίσθηση του αέρα στα μαλλιά της. Γι' αυτό άλλωστε είχε αγνοήσει τις συμβουλές και είχε αγοράσει κονβέρτιμπλ αυτοκίνητο. Οι γονείς της δεν ήταν μεγάλοι, ήταν όμως αρκετά συντηρητικοί ώστε να γίνονται βαρετοί. Είχαν ξεχάσει πώς είναι να είσαι νέος, να χαιρέσαι τη ζωή και να θέλεις να δοκιμάσεις τα πάντα;

Η Λιζ αναστέναξε προσπερνώντας ένα στέισιον-βάγκον που οδηγούσε αργά μια γυναίκα με βασανισμένη όψη και τρία παιδάκια. Αν ήθελε να είναι δίκαιη με την Κάθριν και τον Τζόζεφ Τάουνσεντ, η Λιζ έπρεπε να παραδεχτεί ότι ήξερε καλά γιατί είχαν περιορίσει τόσο πολύ την ίδια: εξαιτίας της αδερφής της, της Νάνσι.

Η Νάνσι, η παράτολμη, επαναστάτρια, ατίθαση Νάνσι. Δυο χρόνια μικρότερη από τη Λιζ, η Νάνσι κλέφτηκε μ' ένα ναυτικό στα δεκαεφτά της, χώρισε στα δεκαοχτώ, αποβλήθηκε από δυο κολέγια στα δεκαεννιά κι από τότε δεν έπαψε να στενοχωρεί με κάθε τρόπο την οικογένειά της. Η Νάνσι δοκίμασε τα ναρκωτικά κι έφυγε πολλές φορές από την Καλιφόρνια – για να ξαναγυρίσει. Καμιά φορά έκαναν μήνες να μάθουν νέα της· κι ύστερα εμφανι-

ζόταν αναπάντεχα, για να ορκιστεί μετάνοια και αλλαγή συμπεριφοράς. Η Λιζ αγαπούσε την αδερφή της, αλλά τη θεωρούσε χαμένη υπόθεση.

Καθώς προσπερνούσε την ψαροταβέρνα του «Άντονι» στην προκουμαία, η Λιζ είδε ένα γλάρο να κάνει κάθετη βουτιά σ' ένα αφρισμένο κύμα και μετά να υψώνεται γοργά προς τον καταγάλανο ουρανό. Οι ανευθυνότητες της Νάνσι ήταν ο κύριος λόγος που είχε ωθήσει τη Λιζ να μη δυσαρεστήσει τους γονείς της. Τους έφτανε μια απογοήτευση στην οικογένεια. Η δεύτερη θα τους εξουθένωνε. Ωστόσο, καμιά φορά την ενοχλούσε η όλη κατάσταση.

Έστριψε στην οδό Λόρελ και είδε μπροστά της το εξαώροφο κτίριο, γνωστό ως «Σέντσαρι Πλάζα Τάουερς». Είχε ψάξει εκεί για διαμέρισμα, αλλά ήταν πολύ ακριβά τα νοίκια. Η εθελοντική εργασία δεν απέφερε εισόδημα. Είχε φυσικά το κληροδότημα της γιαγιάς της, της μητέρας της μητέρας της, είχε κληρονομήσει όμως και μια ροπή στη συνετή διαχείριση. Το τριώροφο κτίριο «Μιράμάρ», όπου είχε καταλήξει τελικά, ήταν εξίσου καλό, αν και δεν είχε θέα προς τον ωκεανό.

Μια και δεν θα έμενε πολύ, παρκάρισε τη Μερσέντες στον κυκλικό διάδρομο, δίπλα σε μια συστάδα με πικροδάφνες. Μπροστά στην είσοδο, έψαξε τα κουδούνια και πάτησε τον αριθμό 6-A.

Μετά από λίγες στιγμές, της απάντησε μια βαθιά, ανυπόμονη φωνή. «Ναι;»

Η Λιζ έσκυψε στο θυροτηλέφωνο. «Χαίρετε, κύριε Μακένζι. Είμαι...»

«Δόξα τω Θεώ που ήρθατε. Ελάτε γρήγορα επάνω! Ο τόπος έχει γεμίσει αίματα!»

«Αίματα; Εγώ δεν...» Τη διέκοψε το βουητό της κλειδαριάς που άνοιγε. Σαστισμένη, η Λιζ ξανακοίταξε τον πίνακα με τα ονόματα και μετά άρπαξε το πόμολο κι άνοιξε τη βαριά πόρτα. Δεν ήξερε τι να κάνει: να ξαναχτυπήσει, ν' ανεβεί ή να το βάλει στα πόδια; Κοντοστάθηκε στην πόρτα. Τι στο καλό γινόταν, για το Θεό;

Ανήσυχη, μπήκε στο ασανσέρ και πάτησε το κουμπί για τον έκτο όροφο. Ποιον περίμενε ο Άνταμ Μακένζι; Τίνος το αίμα είχε γεμίσει τον τόπο; Μήπως έπρεπε να τηλεφωνήσει στην αστυνομία, αντί να αντιμετωπίσει μόνη της ένας θεός ήξερε τι; Η πόρτα

του ασανσέρ άνοιξε αθόρυβα και η Λιζ σκούπισε τα ιδρωμένα χέρια της στα μπατζάκια του παντελονιού της. Ύστερα διέσχισε προσεκτικά τον μικρό διάδρομο αναζητώντας την πόρτα.

Η πόρτα του διαμερίσματος 6-A ήταν μισάνοιχτη. Από το μικρό άνοιγμα δεν διακρινόταν παρά ένα γκριζο χαλί, σ' ένα χώρο που υπέθεσε πως θα ήταν ο προθάλαμος. Η Λιζ ξεροκατάπие και χτύπησε δυο φορές.

«Ελάτε γρήγορα μέσα!» φώναξε η ίδια βαθιά φωνή.

Η Λιζ πήρε βαθιά ανάσα και μπήκε. Στο ευρύχωρο σαλόνι, μετά τον προθάλαμο, δεν υπήρχε κανείς. Στ' αριστερά της, μια καμάρα οδηγούσε στην κουζίνα. Η Λιζ αναγνώρισε τον Άνταμ Μακένζι από τις προεκλογικές αφίσες. Φορούσε ναυτικό παντελόνι και λευκό πουκάμισο λεκιασμένο με αίμα και ήταν σκυμμένος πάνω σ' έναν πάγκο από φορμάικα. Κουρνιασμένο μέσα σε κάτι που έμοιαζε με σακάκι βρισκόταν ένα γατάκι σε αξιολύπητη κατάσταση.

«Πρέπει να είσαι η Μίτσι», είπε με ανακούφιση ο Άνταμ. «Σ' ευχαριστώ που ήρθες τόσο γρήγορα. Ελπίζω ότι μπορείς να κάνεις κάτι. Μάλλον έχει σπάσει το πόδι της. Ίσως έχει και εσωτερικά τραύματα. Όταν την πρωτοσήκωσα, άρχισε να νιαουρίζει, τώρα όμως είναι πολλή ώρα ήσυχη».

Ένα πληγωμένο γατί. Νιώθοντας κάπως ανόητη που είχε φανταστεί σφαγή ανθρώπου, η Λιζ προχώρησε στην κουζίνα.

Ο Άνταμ συνέχισε θυμωμένος. «Δεν ξέρω ποιος τη χτύπησε, όταν τη βρήκα, δεν υπήρχε κανείς εκεί. Και είπα στην Άιρις ότι τρέχουν σαν παλαβά τα αυτοκίνητα στο γκαράζ μας. Με την πρώτη ευκαιρία θα μιλήσω στο διαχειριστή και θα δω μήπως μπορεί να μπει όριο ταχύτητας. Τι άνθρωπος ήταν αυτός που άφησε αβοήθητο ένα πληγωμένο γατάκι!»

«Ίσως ο οδηγός δεν αντιλήφθηκε ότι το είχε τραυματίσει», παρατήρησε η Λιζ, αφήνοντας την τσάντα της και το φάκελο στην άλλη άκρη του πάγκου.

Κάπως ξεθυμασμένος, ο Άνταμ έριξε μια ματιά στη γυναίκα που στάθηκε δίπλα του και φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Πού είναι η ιατρική σας τσάντα; Είπα στην Άιρις ότι μάλλον θα χρειαζόταν να μπει το πόδι στη θέση του».

Λάτρις των ζώων από τα παιδικά της χρόνια, η Λιζ χάιδεψε απα-

λά τα μπροστινά πόδια του ζώου. «Έχετε δίκιο, αλλά δεν μπορώ να το βάλω εγώ στη θέση του. Ούτε ξέρω ποιες είναι η Άιρις και η Μίτσι. Είμαι η Λιζ Τάουνσεντ από το γραφείο της προεκλογικής σας εκστρατείας». Έδειξε το φάκελο. «Μ' έστειλε ο Φιτς για να υπογράψετε μερικά γράμματα».

Ο Άνταμ έκανε ένα βήμα πίσω, μάλλον απογοητευμένος. «Ο Φιτς τηλεφώνησε πριν από λίγο, αλλά του είπα πως δεν μπορούσα να μιλήσω». Κοίταξε τα χέρια του. «Ημουν γεμάτος αίματα και...» Την κοίταξε στα μάτια, νιώθοντας κάπως ανόητος. «Σας πήρα για την κτηνίατρο».

«Έχετε κτηνίατρο που κάνει επισκέψεις κατ' οίκον;»

Το γατάκι νιαούρισε με πόνο και ο Άνταμ έσπευσε να το παρηγορήσει. «Για να είμαι ειλικρινής, δεν έχω καν ζώα τούτη την εποχή. Την Άιρις Βάγκνερ τη γνωρίζω μια ζωή. Η κλινική της είναι κοντά και, όταν τηλεφώνησα, είπε ότι δεν προλάβαινε να 'ρθει, θα έστειλε όμως την καλύτερη βοηθό της. Σας πήρα για τη Μίτσι Πόρτερ».

«Ήταν φυσικό. Προφανώς θα φτάσει από στιγμή σε στιγμή». Η Λιζ περιεργάστηκε τα ματωμένα ρούχα του, ξαφνιασμένη από το γεγονός ότι είχε τυλίξει το γατάκι μέσα στο κάθε άλλο παρά φτηνό σακάκι του. «Τα καταφέρνω καλά με τα ζώα. Αν έχετε μια παλιά πετσέτα, θα το τυλίξουμε». Άπλωσε και πήρε την πετσέτα των πιάτων που κρεμόταν δίπλα στο νεροχύτη. «Γιατί δεν πάτε να πλυθείτε, όσο εγώ θα καθαρίζω το γατάκι; Θα καταστραφεί το πουκάμισό σας, αν δεν το βάλετε αμέσως να μουσκέψει. Και καλύτερα να βάλετε κάτι στις γρατσουνιές σας». Προφανώς το τρομαγμένο ζώακι είχε γδάρει το σωτήρα του.

Δεν είναι μόνο πρακτική, είναι και όμορφη, συλλογιζόταν ο Άνταμ. Έχει όμορφα μάτια και ντελικάτα χέρια. «Δεν σας έχω δει στο γραφείο». Ο Φιτς είχε στρατολογήσει κι άλλους εθελοντές, από την τελευταία φορά που είχε πάει εκεί ο Άνταμ.

Η Λιζ μούσκεψε την πετσέτα και του χαμογέλασε πάνω από τον ώμο της. «Μάλλον επειδή δεν έχετε εμφανιστεί τον τελευταίο καιρό».

Ο Άνταμ άνοιξε ένα συρτάρι και της έδωσε μια καθαρή άσπρη πετσέτα. «Είχα πάει στο Σαν Φρανσίσκο για ν' ανοίξω το προε-

κλογικό κέντρο και άφησα τον Φιτς εδώ να τα βγάλει πέρα». Της χαμογέλασε επιδοκιμαστικά, αποκαλύπτοντας ένα βαθύ λακκάκι στην αριστερή γωνιά του στόματος. «Τώρα που ξέρω τι έχασα, θα επανορθώσω αμέσως».

Η Λιζ προσπάθησε να μην αφεθεί στη γοητεία του, καθώς τοποθετούσε το γατάκι πάνω στην πετσέτα. Αν και οι φήμες δεν παρουσίαζαν τον Άνταμ ως καρδιοκατακτητή, είχε ακούσει ότι οι γυναίκες υπέκυπταν εύκολα στα θέληγμά του. Έπρεπε να παραδεχτεί ότι ήταν αναμφισβήτητα γοητευτικός, κι η έντονη γοητεία του γινόταν αισθητή από τα πρώτα λεπτά της γνωριμίας μαζί του. Οι ισχυροί, φιλόδοξοι και χαρισματικοί άντρες έλκουν τις γυναίκες σαν μαγνήτης, συλλογιζόταν η Λιζ. Άντρες σαν τον πατέρα της.

Ωστόσο ο Άνταμ συμπονούσε τα πληγωμένα ζωάκια και αδιαφορούσε αν θα κατέστρεφε ένα ακριβό κοστούμι. Παθιασμένος σταυροφόρος με τρυφερή καρδιά: θανάσιμος συνδυασμός.

Για το δικό της καλό, έπρεπε να προσέξει τις κινήσεις της.

Ένα απαλό χτύπημα στην πόρτα γλίτωσε τη Λιζ από την ανάγκη να σχολιάσει τη φιλοφρόνηση. «Γεια σας. Είστε ο Άνταμ Μακένζι;» Η μικρόσωμη γυναίκα με την ιατρική μπλουζα και την τσάντα μπήκε μέσα με φούρια. «Είμαι η Μίτσι Πόρτερ. Μ' έστειλε η Άιρις. Συγγνώμη που άργησα, αλλά με καθυστέρησε η κυκλοφορία. Μου άνοιξε την πόρτα ένας γείτονάς σας». Η γυναίκα πλησίασε το γατάκι, ενώ η Λιζ και ο Άνταμ παραμέριζαν. «Τι έχουμε εδώ, λοιπόν;»

Ο Άνταμ εξήγησε τι είχε συμβεί, σύστησε τη Λιζ και ζήτησε συγγνώμη για να πάει να πλυθεί.

Η Λιζ παρακολούθησε τη Μίτσι να ρίχνει μια ματιά στο γατάκι και μετά να ρίχνεται στη δουλειά με ήρεμη αυτοπεποίθηση. Μέσα σε λίγα λεπτά η κτηνίατρος είχε βάλει στη θέση του το πόδι, είχε ψάξει για άλλα τραύματα και είχε πλύνει το ζωάκι. Στη συνέχεια το τοποθέτησε προσεκτικά σε ένα αυτοσχέδιο κρεβατάκι φτιαγμένο με πετσέτες, στη γωνιά της κουζίνας. Μέχρι να εμφανιστεί πάλι ο Άνταμ, τα ματάκια του γατιού είχαν αρχίσει να κλείνουν.

Ο Άνταμ ευχαρίστησε εγκάρδια την κτηνίατρο, την πλήρωσε και, αφού τη συνόδεψε στην πόρτα, ξαναγύρισε στη Λιζ. «Σας ζητώ συγγνώμη. Πρέπει να σας έκοψα τη χολή στο θυροτηλέφωνο», είπε.

«Παραδέχομαι ότι δεν ήξερα τι θ' αντικρίσω», του αποκρίθηκε. Ο Άνταμ είχε φορέσει βαμβακερό παντελόνι και γαλάζιο πουκάμισο, κι είχε τα μανίκια σηκωμένα μέχρι τους αγκώνες. Ήταν ψηλότερος απ' όσο τον φανταζόταν με βάση τις φωτογραφίες του, αρκετά ψηλότερος κι από τον αδερφό του. Η Λιζ τον είδε να πηγαίνει ξυπόλυτος στην κουζίνα, να σκύβει και να χαϊδεύει το κοιμισμένο ζωάκι.

«Το άμοιρο το πλασματάκι». Ο Άνταμ σηκώθηκε και πήγε σε ένα ράφι με κρασιά, στην άλλη γωνιά της κουζίνας. Μετά από λίγη σκέψη, πήρε ένα μπουκάλι. «Το ελάχιστο που μπορώ να σας προσφέρω για τον κόπο σας είναι ένα ποτήρι κρασί», είπε ανοίγοντας ένα συρτάρι για το ανοιχτήρι.

«Δεν είναι ανάγκη». Η Λιζ κοίταξε το ρολόι της και διαπίστωσε ότι δεν θα προλάβαινε το κοκτέιλ των γονιών της, κάτι που θα τους δυσαρεστούσε ιδιαίτερα.

Ο Άνταμ έβγαλε από ένα ντουλάπι δυο ποτήρια. «Ελάτε, ένα ποτήρι μόνο». Την κοίταξε ανασηκώνοντας με απορία το φρύδι του. «Μήπως φοβάστε να μείνετε μόνη μαζί μου;»

Η Λιζ του έριξε μια ματιά, σαν να διασκέδαζε. «Θα έπρεπε;»

«Όχι».

Ο Άνταμ περίμενε. Πώς ήξερε ότι δεν θα μπορούσε ν' αντισταθεί στην πρόκλησή του; αναρωτήθηκε η Λιζ. «Εντάξει, ένα ποτήρι». Οπωσδήποτε η Κάθριν είχε πολλούς άλλους προσκεκλημένους που θα κρατούσαν ζωντανή τη συζήτηση. Θα προλάβαινε το δείπνο.

Ο Άνταμ γέμισε τα δυο ποτήρια, τα έφερε στο σαλόνι και κάθισε στον μεγάλο καναπέ, απέναντι στην μπαλκονόπορτα που είχε θέα την ήρεμη θάλασσα. Όταν τον πλησίασε η Λιζ, της έδωσε το κρασί της και ύψωσε το ποτήρι του. «Ας πιούμε στα γατάκια», είπε.

Εκείνη τσούγκρισε μαζί του και ήπια μια γουλιά. Το Μποζολέ της προκάλεσε μια αίσθηση ζεστασιάς. Στράφηκε προς το παράθυρο. «Έχετε θαυμάσια θέα».

«Γι' αυτό ακριβώς νοίκιασα διαμέρισμα εδώ». Ο Άνταμ βολεύτηκε στον καναπέ, ευχαριστημένος που την είχε πείσει να μείνει. Έμενε στο διαμέρισμα πάνω από ένα χρόνο και δεν θυμόταν πότε

είχε πάει εκεί γυναίκα για τελευταία φορά. Πολλή δουλειά χωρίς διασκέδαση, μάλλον βαρετή κατάσταση, θύμιζε στον εαυτό του. Μισογύρισε προς το μέρος της. «Μιλήστε μου για τον εαυτό σας».

Η Λιζ ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους και απόθεσε το ποτήρι στο γυάλινο τραπεζάκι. «Δεν έχω να πω πολλά. Μόλις αποφοίτησα από το Στάνφορντ κι αποφάσισα να περάσω το καλοκαίρι διαπιστώνοντας αν μ' αρέσει η πολιτική».

«Και μετά τι θα κάνετε;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Σπούδασα τέχνη, με τις πολιτικές επιστήμες μάθημα επιλογής. Ο πατέρας μου είναι δικηγόρος και μεγάλωσα παρακολουθώντας ορισμένες από τις πιο σοβαρές υποθέσεις του».

«Τώρα θυμάμαι. Μου μίλησε για σας ο Φιτς. Ο πατέρας σας είναι ο Τζόζεφ Τάουνσεντ. Συγγνώμη, αλλά είναι τόσο πολύς ο κόσμος...»

«Δεν πειράζει. Έχω παρακολουθήσει και δικές σας υποθέσεις. Πείτε μου για τον Σαμ Λορένζο. Κάνατε καταπληκτική δουλειά στην περίπτωση του. Είναι φίλος σας ή απλώς σας ζήτησε να τον υπερασπιστείτε;» Η Λιζ έσκυψε στο τραπεζάκι και ήπιε με απόλαυση άλλη μια γουλιιά κρασί.

Ο Άνταμ σκόπιμα είχε διαλέξει ένα δυνατό, κόκκινο κρασί, για να διαπιστώσει αν η Λιζ ήταν πότρια του γλυκού νερού που προτιμούσε τα ελαφριά λευκά. Τον ξάφνιασε όμως καθώς φαινόταν ν' απολαμβάνει την πλούσια γεύση του Μποζολέ. Άπλωσε το μπράτσο του στην πλάτη του καναπέ. «Γνώριζα τον Σαμ από χρόνια. Ήταν ο μανάβης μας. Ξέρεις, το άσπρο αυτοκίνητο με τα πράσινα γράμματα. Φρέσκα λαχανικά στην πόρτα σας».

«Ναι, ξέρω».

«Ο Σαμ εξακολουθεί να τρομηθεύει με λαχανικά τη μητέρα μου. Τέλος πάντων, η κόρη του παντρεύτηκε ένα ρεμάλι και... Είστε σίγουρη ότι θέλετε να τ' ακούσετε;» Η υπόθεση εκείνη είχε πάρει πολύ μεγάλη δημοσιότητα και του είχε εξασφαλίσει τόση κάλυψη από τον τύπο, ώστε το κόμμα τον είχε πλησιάσει και του είχε ζητήσει να θέσει υποψηφιότητα για γενικός εισαγγελέας. Και ο Άνταμ ήταν έτοιμος.

«Ασφαλώς και θέλω».

Δεν του φάνηκε ότι τον άκουγε από ευγένεια, μάλλον ενδια-

φερόταν ειλικρινά. Του άρεσε του Άνταμ να συζητάει νομικές υποθέσεις. Έτσι ακούμπησε αναπαυτικά πίσω, στο κάθισμά του, και της διηγήθηκε πώς είχε καταφύγει σ' αυτόν ο Σαμ, ένα μόλις χρόνο μετά το γάμο της κόρης του, της Άντζι, για να ζητήσει βοήθεια, σίγουρος ότι ο Τζιν Φλέμινγκ ξυλοκοπούσε το κορίτσι του. «Η Άντζι όμως το αρνιόταν συνεχώς και δικαιολογούσε τις μελανιές της λέγοντας ότι είχε πέσει ή ότι είχε χτυπήσει σε κάποιο ντουλάπι της κουζίνας».

«Έχω ακούσει ότι οι περισσότερες γυναίκες που τρώνε ξύλο, προστατεύουν τους άντρες τους. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί».

«Ούτε κι εγώ. Ως δικηγόρος, δεν μπορούσα να κάνω τίποτα φυσικά. Ούτε η αστυνομία μπορούσε, χωρίς μήνυση της κοπέλας. Τελικά, ένα βράδυ ο Τζιν γύρισε στο σπίτι τύφλα στο μεθύσι κι έσπασε κυριολεκτικά την Άντζι στο ξύλο. Εκείνη κατέληξε στο νοσοκομείο και τούτη τη φορά ο Σαμ την έπεισε να μιλήσει στην αστυνομία».

«Και τον καταδίκασαν τρία χρόνια».

Ο Άνταμ χαμογέλασε. «Παρακολουθήσατε την υπόθεση, έτσι; Υπό τον όρο ότι, αν έβγαине προσωρινά ή έστω και με ημερήσια άδεια, έπρεπε να ειδοποιηθούν ο Σαμ και η Άντζι».

«Τη συνέχεια δεν τη θυμάμαι καλά. Δραπέτευσε και την κυνήγησε;» Η Λιζ είδε τον Άνταμ να περνάει το χέρι στα σκουρόξανθα μαλλιά του και σκέφτηκε ότι του χρειαζόταν κούρεμα για να γίνει τέλειος πολιτικός. Ίσως δεν του έμενε καιρός.

«Διάβολε, όχι. Τον άφησαν για την κηδεία της μάνας του κι εκείνος πήγε ίσια στην Άντζι και τη σκότωσε».

«Φαντάζομαι τη συντριβή της οικογένειας».

«Και την οργή της». Ο Άνταμ την κοίταξε και είδε τη συμπίνα στα καστανά μάτια της. Θα μπορούσε να χαθεί ένας άντρας μέσα σ' εκείνα τα μάτια. Σηκώθηκε, πήγε στην κουζίνα, πήρε το μπουκάλι και ξαναγέμισε τα ποτήρια τους, παρατηρώντας ότι εκείνη είχε πει πολύ λίγο. «Ήταν φοβερή υπόθεση. Το πρόβλημα ήταν όμως ότι δεν μπορούσαμε να εντοπίσουμε το κάθαρμα. Είχε φίλους που τον έκρυβαν. Δεν τον βρήκαμε παρ' όλα τα μέσα που χρησιμοποιήσα».

«Και τι έγινε;»

Ο Άνταμ ξανακάθισε στον καναπέ. «Άκουσες ποτέ να γίνεται λόγος για κάποιον αστυνομικό ονόματι Σερπικό, στην Ανατολική Ακτή;»

«Ασφαλώς. Γυρίστηκε και κινηματογραφική ταινία με θέμα αυτό τον αστυνομικό».

«Λοιπόν, ο Λέον Κοβάλσκι είναι ο Σερπικό της Δυτικής Ακτής. Κυκλοφορούν στην Καλιφόρνια ένα σωρό ιστορίες γι' αυτόν. Έχει δουλέψει σε πολλές περιοχές, πάντα ως μυστικός αστυνομικός, και έχει στο ενεργητικό του τις περισσότερες συλλήψεις. Ο Κοβάλσκι – κανένας δεν τον φωνάζει Λέον – εφαρμόζει ορισμένες μάλλον ανορθόδοξες μεθόδους, και μια-δυο φορές δέχτηκε επίπληξη, αλλά δεν του πήραν ποτέ υπόθεση από τα χέρια. Έχει ένα συρτάρι γεμάτο εγκώμια, αλλά δεν δίνει δεκάρα γι' αυτά. Αυτό που συναρπάζει τον Κοβάλσκι είναι το κυνήγι του εγκληματία».

«Δεν αναφερόταν σε κανένα από τα άρθρα που διάβασα».

Ο Άνταμ έγνεψε αρνητικά. «Οι δημοσιογράφοι ακολουθούν κάτι σαν άγραφο νόμο. Ο Κοβάλσκι αποφεύγει τη δημοσιότητα. Δεν κυνηγάει εγκώμια, εγκληματίες κυνηγάει. Και τους πιάνει πάντα».

«Υποθέτω ότι έπιασε και τον δικό σας».

«Ασφαλώς. Τελικά κλείσαμε τον Τζιν πίσω από τα σίδηρα. Ο Σαμ ήθελε να τον σκοτώσει με τα ίδια του τα χέρια. Ήθελε όμως να τιμωρηθούν και οι άνθρωποι που ελευθέρωσαν τον Τζιν, χωρίς να ειδοποιήσουν την οικογένεια της Άντζι».

«Και τους τιμωρήσατε, βέβαια».

«Δεν έφερα πίσω την κόρη του Σαμ, εκείνος όμως το θεώρησε ένα είδος νίκης». Ο περιφερειακός εισαγγελέας αγωνίστηκε σκληρά, εφαρμόζοντας όλα τα δικονομικά τεχνάσματα. Παρ' όλα αυτά όμως, ο Άνταμ εξασφάλισε τη μεγαλύτερη αποζημίωση που είχε δοθεί ποτέ από την πόλη του Σαν Ντιέγκο για περιπτώσεις αυτού του είδους.

«Μου θυμίζει κάποια από τις υποθέσεις του πατέρα μου πριν από μερικά χρόνια. Θυμάστε τον Σολ Πίτερς;»

Ο Άνταμ τραβήχτηκε πιο κοντά της γνέφοντας καταφατικά. «Ασφαλώς. Άδικη καταδίκη σε θάνατο, σωστά;»

«Ναι». Η Λιζ αφηγήθηκε την υπόθεση, παρατηρώντας ότι την

άκουγε με μεγάλη προσοχή. Ακριβώς όπως ο πατέρας της. Και οι δυο έκαναν τη γυναίκα να νιώθει σαν να ήταν η μοναδική πάνω στη γη.

«Νόμιζα ότι το δικηγορικό γραφείο Τάουνσεντ ειδικευόταν στο εταιρικό δίκαιο». Ο Άνταμ ήπιε άλλη μια γουλιά κρασί.

Η Λιζ τον κοίταξε εξεταστικά. Η γραμμή του στόματός του ήταν σκληρή και αρρενωπή, αν και το κάτω χείλι του ήταν σαρκώδες. Ήταν κι εκείνο το πονηρό λακκάκι. «Τώρα ναι. Ο πατέρας μου όμως άρχισε την καριέρα του με ποινικά. Πιστεύω ότι εξακολουθεί να αποζητά δραματικές υποθέσεις. Πού και πού αναλαμβάνει καμιά περίπλοκη. Διαβάσατε για την κατάχρηση Μπάιρνς;»

«Ασφαλώς. Κάτι εκατομμύρια, σωστά;»

«Έξι για την ακρίβεια». Όταν τέλειωσαν τη συζήτηση για την υπόθεση Μπάιρνς και μερικές άλλες, ο Άνταμ σηκώθηκε, πήρε το μπουκάλι και πρότεινε να της ξαναγεμίσει το ποτήρι. Η Λιζ έγνεψε αρνητικά, ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι της. Να πάρει η ευχή, είχε πάει οχτώ παρά δέκα.

Είχε ξεχάσει τι ώρα ήταν, πού βρισκόταν, τα πάντα, εκτός από την απολαυστική συζήτηση και την παρουσία του συναρπαστικού αυτού άντρα. Είχε νιώσει όμορφα με την κουβέντα, θα 'λεγε μάλιστα ότι το είχε διασκεδάσει. Δεν ήταν όμως στο χαρακτήρα της να παραβλέπει τις υποχρεώσεις της.

Η Λιζ σηκώθηκε. «Πρέπει να φύγω».

«Δεν είναι πολύ αργά». Σηκώθηκε και ο Άνταμ και την έπιασε από το μπράτσο. «Άκου, χθες μαγείρεψα κάμποσο τσίλι. Μου 'δωσε τη συνταγή ένας φίλος από το Τέξας. Τσουρουφλίζει. Κάθισε να το φάμε μαζί. Σε παρακαλώ».

«Δεν γίνεται. Υποτίθεται ότι πρέπει να βρίσκομαι στο σπίτι των γονιών μου για το δείπνο σε δέκα λεπτά». Παραμέρισε αμήχανη τα μαλλιά της. «Πότε πέρασε η ώρα; Δεν το πιστεύω».

«Ούτε κι εγώ». Την πλησίασε ακόμα πιο πολύ. Είχε καιρό να ξεχαστεί με τη συντροφιά μιας γυναίκας. Πάντα είχε το ένα του μάτι στο ρολόι. «Μήπως έλεγε ψέματα νωρίτερα;» Άπλωσε και άγγιξε ανάλαφρα, φευγαλέα, τις άκρες των μαλλιών της. «Μήπως φοβάσαι, γι' αυτό και μου μιλάς ακόμα στον πληθυντικό;»

Η Λιζ τον κοίταξε στα μάτια. Γαλάζια σαν του Πολ Νιούμαν,

σκούρναν καθώς την παρατηρούσε. Διάβαζε μέσα τους τον κίνδυνο. Κάτι στον Άνταμ Μακένζι θύμιζε αρπακτικό, αν και όχι με την έννοια της σωματικής αρπαγής. Φαινόταν γεννημένος να διευθύνει. Ήταν ο τύπος που κάθε έξυπνη γυναίκα πρέπει ν' αποφεύγει.

Και η Λιζ ήταν έξυπνη γυναίκα, το ήξερε, γυναίκα που ακολουθούσε τους κανόνες κατά γράμμα, κόρη που σεβόταν την οικογένειά της. Τουλάχιστον μια φορά όμως στη ζωή του, κάθε καλό κορίτσι νιώθει την ακατανίκητη παρόρμηση ν' απλώσει το χέρι και ν' αγγίξει τη φωτιά.

«Πού είναι το τηλέφωνό σου;» τον ρώτησε.